

hvem det ikke betaler sig i dette Øjeblik. Nu kommer Tolden. Der lægges en saa stor Told paa Hvede, at den Jord, hvorpaa han nu vil dyrke Hvede, vil indbringe 1,000 Kr. mere, end han før vilde have haft i Udbytte ved at dyrke denne Kornsort. Han havde tidligere ikke dyrket Hvede, fordi det vilde have bragt ham et Tab af 500 Kr. aarlig i Sammenligning med det, som hans hidtilværende Dyrkningsmaade indbringer ham. Nu kommer altsaa Tolden og sætter hans eventuelle Hvedeavl gennemsnitlig 1,000 Kr. op. Han vil da beslutte sig til at dyrke Hvede, thi medens han tidligere vilde have tabt 500 Kr. aarlig derved, vil han nu, grundet paa de højere Hvedepriser, tjene 500 Kr. Hvad er nu Resultatet? Han tjener 500 Kr. mere end før, da han drev sin Jord paa anden Vis, og Samfundet taber 1,000 Kr. paa den Forretning; altsaa den enkelte tjener 500 Kr., og Samfundet taber det dobbelte. Det er netop det gennemgaaende Resultat af hele Beskyttelsen: de beskyttede kunne maasse tjene derved, men det er sikkert, at Samfundet taber langt mere, end de beskyttede tjene.

Seg ved ikke, om den højtærede Kultusminister er til Stede. . . (Stemmer: Jo). Ja, saa maa jeg maasse med det samme for mit personlige Bedkommende advare den højtærede Kultusminister mod at lytte for meget til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Trier), naar han taler, som det skete forleden. Jeg for mit Bedkommende kan ikke sige, at mine Duffer gaa i den Retning, at den Konto, han nævnte, eller de tilsvarende Konti paa Finansloven skulle blive udvidede. Jeg er selvfølgelig taknemmelig for, at Landet bestodder saa mange udmærkede Mænd og Kvinder, som kunne saa Understøttelse paa Finansloven for deres Frembringelser, i Kunst og Literatur, men jeg tror alligevel, at selv om nogle færre Klaverspillere bleve sendte til Udlandet for at uddanne sig i deres Kunst, vilde vort Land være lige lykkelig, og jeg tror ogsaa, at hvis man skulde undvære adskillige af de Bøger, som skrives med Statsunderstøttelse, kunde man maasse ogsaa befinde sig ret vel. Naar jeg siger dette, ved jeg ganske vist meget godt, at det ikke nytter noget. Det er jo en meget behagelig Ting for den ærede Minister, at sidde og uddele sine milde Raadegaver, og for Finansudvalget at sidde og hjælpe saa den ene og saa den anden, saa at de alle blive glade. Jeg tvivler derfor ikke om, at det ikke nytter noget, og at vi ikke saa disse Konti bragt ned, men jeg vil dog fremsætte det som en Henstilling. Jeg vil dernæst gerne rette et Spørgsmaal til den ærede

Minister: Naar vi give saa mange Understøttelser til videnskabelige Formaal, — f. Eks. til Udgivelser af historiske og andre videnskabelige Værker, som vi jo alle kunne have megen Glæde af — kunde der da ikke ske en Nedsættelse i de paagældende Værkers Pris? Som det nu er, forekommer det mig, at naar en Bog udkommer med ministeriel Understøttelse, saa vil det med det samme sige, at denne Bog er ekstra dyr. Det vilde være heldigt, om den højtærede Minister, naar en Bog saar Statsunderstøttelse, vilde have Tanken henvendt paa at stille den Forordning, at den udkommer til en rimelig Pris. Den ærede Minister kunde jo have en Konsulent, som kunde sætte ham ind i de gængse Bogpriser, og i, hvilke Udgifter der gaar med til Papir og Tryk. Det er nu ofte Tilfældet, at naar en Forfatter, som saar Understøttelse, kommer til en Boghandler, saa siger Boghandleren: Saa og saa meget saar Du i Understøttelse, og saa meget mindre skal Du altsaa have af mig, og saa ræsonnerer han som saa: De og de Institutioner, de og de Selskaber osv. osv. skulle anstaffe Bogen, lad mig derfor sætte en høj Pris paa den, for naar jeg sætter den Pris, tjener jeg godt, og Forretningen er uden nogen som helst Risiko, selv om Salget i øvrigt bliver meget ringe. Resultatet bliver saa det, at Bogen ikke bliver synderlig udbredt, medens det, naar Staten træder hjælpende til, netop skulde være et og ikke det ringeste Formaal, at Bogen fik Udbredelse blandt Befolkningen. Jeg henstiller derfor, som sagt, til den højtærede Minister, om det ikke skulde være muligt at gøre noget i den Retning; jeg for mit Bedkommende vil foretrække, at man giver en Forfatter 500 Kr., naar man derved sikrer sig, at hans Bog kommer ud til en billig Pris, fremfor at give ham 400 Kr., naar den saa kommer til at staa i en høj Pris.

Jeg ser ikke, om den højtærede Justitsminister er til Stede. Der var en Bemærkning, som jeg gerne vilde gøre til ham, men da han ikke er til Stede. . . (En Stemme: Der er jo Rigsdagstidenden) . . . nej, til den alene vil jeg ikke betro det. Under andre Forhold var der ogsaa et Par politiske Bemærkninger, som jeg gerne vilde have gjort, men da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg standse her.

R. Jensen: Jeg skal ikke følge de to sidste ærede Talere i at komme ind paa Ting, der ligge noget længere borte fra Finanslovsforlaget, end egentlig heldigt er. Naar jeg har begært Ordet, er det for at gøre et Par Henstillinger angaaende enkelte